

Wilde haren

Ruud van der Heijden

Je bent nog geen man; maar doet wat je kan om
Dan vind je 'n vrouw, die temt je en gauw, heb
En daar op 'n dag, dan strijk je de vlag, het

toch maar vol-was-sen te lij-ken Je slaat op je borst en
jij 'n ge-zin te ver-zor-gen Je blijft 'sa-vonds thuis, het
kan je zo-veel niet meer sche-len. Je vindt het wel goed en

voelt je 'n vorst, al kom je in fei-te pas kij-ken Je
week-end in-cluis en tobt om de so-res van mor-gen. 't
bent uit-ge-woed, ge-looft niet meer in lucht-kas-te-len. Be-

wilt al heel wat, bent al-tijd op pad en
Grut dat wordt groot en jij weet jouw boot langs
ju-beld, be-treurd, ge-te-kend, ver-keurd, met

denkt niet aan wer-ken of spa-ren Je leeft on-bevreesd, het
klip-pen en ka-pen te va-ren. maar toch nog al gauw, dan
rim-pels en grauw-grij-ze ha-ren, be-leef je in-tens, als

le-ven is feest, in't tijd-perk van jou wil-de ha-ren
kwam ook voor jou, 't ein-de van jouw wil-de ja-ren.
ou-de-re mens, je bui-ten-ge-woon mil-de ja-ren.